

ogólne wynagrodzenie sołtysów nie przekroczyło stawki ustalonej dla gminy przez wojewodę.

2. Wojewoda może również określić na wniosek naczelnika gminy dolną granicę wynagrodzenia sołtysów w gminie na 100 do 200 zł miesięcznie w granicach przyznanego dla gminy średniego procentu wynagrodzenia.

§ 4. Niezależnie od wynagrodzenia za inkaso określonego w poprzednich paragrafach sołtysi otrzymują dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 5% od zainkasowanych przez nich osobiście kwot zaległości z tytułu zobowiązania pieniężnego za lata poprzedzające rok, w którym nastąpiła wpłata.

§ 5. Sposób obliczania i wypłaty wynagrodzeń sołtysów określa Minister Finansów.

§ 6. Przepisy niniejszego zarządzenia dotyczące sołtysa mają odpowiednie zastosowanie do podsołtysa w okresach zastępowania przez niego sołtysa i wykonywania w tym czasie w jego zastępstwie czynności inkasa.

§ 7. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa:

- 1) o naczelniku gminy — należy przez to rozumieć również naczelnika miasta i gminy oraz naczelnika miasta (dzielnicy) w miastach, w których na podstawie art. 92 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 26, poz. 139) utrzymano na terenach wiejskich włączonych do miasta stosowanie przepisów art. 87—91 tej ustawy,
- 2) o wojewodzie — należy przez to rozumieć również prezydenta miasta stopnia wojewódzkiego.

§ 8. Traci moc zarządzenie nr 4 Prezesa Rady Ministrów z dnia 5 stycznia 1973 r. w sprawie wynagradzania sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski Nr 2, poz. 9).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

92

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I USŁUG

z dnia 14 kwietnia 1976 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie rodzajów i kategorii handlowych zakładów i punktów gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski z 1966 r. Nr 24, poz. 123, z 1969 r. Nr 36, poz. 271 i z 1972 r. Nr 4, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z dnia 10 lipca 1974 r. w sprawie rodzajów i kategorii handlowych zakładów i punktów gastronomicznych (Monitor Polski Nr 28, poz. 171) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Zaszeregowania placówek gastronomicznych do rodzaju i kategorii handlowej dokonują:

- 1) w odniesieniu do podporządkowanych placówek gastronomicznych — dyrektorzy państwowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego, zarządy spółdzielni stopnia wojewódzkiego, „Spółem” Centralnego Związku Spółdzielni Spożywców i Cen-

tralnego Związku Spółdzielni Rolniczych „Samopomoc Chłopska”, jak również dyrektorzy Zjednoczenia Gospodarki Turystycznej oraz Przedsiębiorstwa Wagonów Sypialnych i Restauracyjnych „Wars” — w porozumieniu z właściwymi terenowymi organami administracji państwowej stopnia podstawowego,

- 2) w odniesieniu do placówek gastronomicznych prowadzonych przez inne jednostki gospodarki społecznej, nie wymienione w pkt 1, oraz w odniesieniu do nie uspołecznionych placówek gastronomicznych — właściwe terenowe organy administracji państwowej stopnia podstawowego.”

2) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Jeżeli placówka gastronomiczna nie odpowiada warunkom przewidzianym dla rodzaju i kategorii handlowej, do której została zaszeregowana, organy właściwe do ustalania rodzajów i kategorii (§ 6) dokonują zmiany zaszeregowania placówki zgodnie z przepisami § 2—5 zarządzenia.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego i Usług: *J. Gawrysiak*